

Az Evangéliumi Aliansz hírlevele

2018 KARÁCSONYA

**„Az Ige testté lett, közöttünk lakott,
és láttuk az ő dicsőségét,
mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét,
telve kegyelemmel és igazsággal.”**

(János 1,14)

Krisztusban közel jött, eljött hozzánk az Isten. Nem fanfárok szóltak, de angyalének, hiszen Benne földig lehajlott az ég (Zsolt 18,10) és testté lételeével a világtörténelem legnagyobb jelentőséggel bíró meglátogatása történt. A menny dicsőségét otthagya emberré lett, hogy betöltse, valóra váltsa az isteni tervet (Fil 2,6–11). Ő volt az egyetlen, aki erre méltó lehetett és aki erre készen állt, és amikor elérkezett „Őbenne lakozik az istenségnek egész teljessége testileg.” (Kol 2,9). A fenti, jánosi ige egy képbe fogja Jézus egész életét. Nem csupán az inkarnáció pillanatát ragadja meg, hanem Jézus egész földi léte vonatkozásában, különösen az együtt töltött évek tapasztalata alapján vallja meg „az Atya egyszülöttjének dicsőségét” és mondja ki Jézusról, hogy teljesen betöltötte Őt a kegyelem és az igazság.

Ebbe a dicsőségbe hív és von be Krisztus bennünket ma is, kegyelme és igazsága által. Meg akar ajándékozni bennünket („Azért jöttem, hogy életük legyen és bővítködjének.” – Jn 10,10b). Ezt úgy tudjuk elfogadni és magunkévá tenni, hogy követjük őt a szelídség, alázat és szolgálat útján, hiszen: „Az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon másoknak és odaadja az életét váltságul sokakért.” (Mt 20,28) és „Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek.” (Mt 11,29)

Ha a Békesség Fejedelme az életünk középpontja, Ő azokban a helyzetekben is meg tudja őrizni a szívünket békében, amikor ennek minden ellene dolgozik körülöttünk (Jn 14,27 és Fil 4,7). Ennek a megtapasztalását, átélését kívánjuk minden kedves Testvérünknek, hiszen így lehet boldog a Karácsonyunk, az Új Évünk és egész életünk.

Szeretettel: az Evangéliumi Aliansz munkatársai

Dél-amerikai, argentinai utunk áldásai, tanulságai

Amikor azzal a nagy lehetőséggel és kiváltsággal élhetek, hogy röviden beszámolhatok argentinai utunk áldásairól, tanulságairól, hálaadással, örömmel és reménységgel is törekszem ezt megtenni. Hálaadással Isten iránt, mert még életet és erőt adott, hogy magyarországi cigánymisszióban szolgáló koreai munkatársaimmal együtt elfogadhassuk az Argentínában élő, munkálkodó koreai gyülekezetek, és személy szerint is, egy már minket Magyarországon meglátogatott koreai család meghívását.

Az ő kiszélesedő missziói munkájukon és kapcsolataikon keresztül aztán nagyon sok koreai és különféle spanyol evangéliumi alkalmon vehettünk részt és szolgálhattunk tolmácsaik segítségével. Közben ismerkedhettünk ennek a földrésznek, és benne egy hatalmas országnak, számtalan faji és nyelvi hátterében is élő, de meghatározóan európai jellegű közösségével. Mindezekben belül Isten népével és közöttük Lelkének munkájával.

Be kell vallanunk, hogy bár hallani, látni és már korábban olvasni is törekedtünk erről a világról, mégis nagyon kevésnek érezzük ismeretünket. Ráadásul ez a kevés is sok olyan vonást hordoz, melyről nem könnyű pontos képet nyújtani, vagy közel hozni azt testvéreinkhez.

Nagy ajándék, hogy a különbségek ellenére is Isten népének az Úrban – mindenütt a világon – alapvetően közös vonásai vannak az Ige, az imádság, a közösség, a munkálkodás kötelékében, melyek meghaladják a másság választófalait. A fentiekben pedig az öröm és a reménység az, hogy olyan testvéri körökben olvassák ezt a rövid híradást, melyben Isten Lelke elvégezte, hogy ne csupán a magunk örökségében kapott teológiai látásunk, kegyességi gyakorlatunk legyen a végső meghatározó mérték, hanem készek legyünk Isten evangéliumi kapunyitására, hatalmas lelki hullámvéréseire is rácsodálkozunk, bámulva „a szelet, mely fúj, ahová akar”.

Milyen bénák, milyen riadtak lennénk Isten világának missziói területén, ha Ő, éppen az Evangéliumi Aliansz évszázados munkáján keresztül is nem bontogatta volna bennünk ezt a nyitott, mindent megvizsgáló, de minden jót fel is ismerő és megtartó készséget, mely örülni, tanulni és egymást különbnek tartani is tudja. Milyen nagy ajándék az OM világszervezet, vagy a Wycliffe Bibliafordító és sok-sok neoprotestáns egyház és gyülekezet, vagy az Evangélikus és Református Egyház Mis-

ziói Bizottságainak munkája és a velük lévő élő kapcsolatunk, mely mindezekben a vonatkozásokban erősít és frissen tart lelkileg nem is beszélve az évi rendszeres rendszerességgel különböző országokba összehívott Európai Aliansz találkozóról, melyen Szervezetünk minden alkalommal képviselteti magát. Ennek az itthoni örökségünknek és gyakorlatunknak ezen az úton különösen áldott hasznát vettük.

Jelen kiadványunknak nagyon behatárolt terjedelmét nem fordíthatjuk most bővebb és izgalmas földrajzi, néprajzi, de még történelmi ismeretek átadására sem. Amit tehetünk az néhány jelentős információ, hogy bennük, közöttük jobban el tudjuk képzelni az evangélium szolgálatát, Isten népének életét. Ebben a híradásban nyilván a magunk személyes élete a legkevésbé fontos, de erőtlenségünkben is most valami reánk is bízott. Például elfogadva a meghívást, el kellett repülni Argentínába. Ez pedig nem ugyanazt jelenti, mint Angliába, vagy Moszkvába elrepülni. Oda 2 óra alatt el lehet jutni, ide egy átszállással 14 órát voltunk repülőn és úton (Amsterdam, Párizs). Átrepültünk Közép- és Dél-Európán, majd részben Afrikán, majd átváltva az Atlanti óceán felett Latin-Amerika felé, annak a földrésznek az oldalán és felette is messze déli irányba kellett haladnunk, Buenos Aires-ig.

Meg kell szokni a más méreteket, Argentína 45 milliós ország, fővárosa 4 milliós, a külvárosaival együtt 13 milliós egység. Az ország nagyobb városai mind másfél milliósak. Területe közel 3 millió négyzetkilométer, így hazánknál mintegy 30-szor nagyobb. 1 négyzetkilométeren statisztikai átlagban 12-15 ember él, vagyis egy nagyobb család (Magyarországon 100, Szingapúrban 6300-an!) A terület jelentős része erdő, pampa, őserdő és hatalmas vizek. A lakosság láthatóan európai megjelenésű a fővárosban, nyilván vidéki területein élnek a nagyobb indián települések. A vidéki nagyvárosokban viszont nagyon sokan Közel- és Távol-Keletről bevándoroltak és nagyobb tömegben zsidók is élnek (ötszáz ezer). Most éppen a nyár kezdődött el, már 30 C°-os páras meleggel. Hatalmas szakadó esőket is átélünk, de a hőmérséklet semmit sem változott. Mi egyébként jelentősen Argentína, Brazília, Paraguay határán is tartózkodtunk és nem véletlenül Brazíliába is át akartak vendéglátóink vinni, de nagy meglepetésünkre, a mi magyar útlevelünkkel beutazhattunk volna, de az amerikai testvéreinket, az ő útlevelükkel - vízum nélkül - nem engedték be. Milyen irigykedve néztek akkor reánk... Ennek a világnak új történelmi fejezete, a spanyol megszállás, a XVI. században kezdődött. Majd 1810-től 1816-ig folyt a küzdelem, s ekkor lettek függetlenekké. A XIX-XX. században erős brit befolyás kezdett érvényesülni, majd 1880-1914. között jelentős európai beözönlés történt.

Az 1950-60-as években nagy szociális, politikai feszültségek és küzdelmek után végül mégis megerősödik a demokratikus törekvés, ez a politikai történelmi korszak már nagyon más és más értékelést kap az elérhető forrásokban. A felszabadítási teológia is ebben az időben formálódott s lettek még katolikus papi mártírjai is. A kubai hatásra, a katolikus egyházi teológiai és ideológiai látás is eljutott – a szegény és nyomorult tömeg védelmében! – oda, hogy hatalomátvitel nélkül nincs remény a szociális problémák megoldásában. Ez a látás a protestáns tömegeket sem hagyta érintetlenül, de a polgárháborús káosz és vérengzés láttán úgy ítélték, hogy a prófétai szó erejével kell a kormányokat kényszeríteni, a fegyverek helyett.

(Folytatás a következő oldalon.)

(Folytatás az előző oldalról.)

Az első határozott missziói kézkinyújtás az indiánok felé a Ferences Rend részéről 1539-ben kezdődött. Majd a Jezsuita Rend missziójának lett hatalmas szervezeti eredménye: 3-6.000 lélek egy indián városállamban, mely 1586-1767. között katonás rendben élt, működött. Sajnos hatalmi, külpolitikai kérdésekben a Rend önmagával meghasonlott, a „városállam” felbomlott, lakói ismét a dzsungelbe telepedtek, menekültek, majd 1767-ben magát a Jezsuita Rendet is száműzték az országból. A tragédia történetét a múlt század végén készítette, a „Misszió” című, megdöbbentő film dolgozta fel (A film ma is letölthető.). Minket pedig az elpusztított, s részben restaurált város „romjainak” megtekintésére vittek el ide, s közben a világ harmadik legnagyobb vízeséséhez is elkalauzoltak, mely egész vízesés-hegyvonulatot képez egyébként (Iguazu).

Az első katolikus püspökség 1570-ben jött létre s bár 1835-ben az Alkotmány garantálta a vallásszabadságot, a katolikus egyház kiemelt állami támogatottsága mind a mai napig megmaradt. Argentína tehát, ahogy egész Dél-Amerika, történetileg, meghatározottan egy római katolikus keresztény világ. A térítési folyamat, mely végül is a „kard és kereszt” jegyében is zajlott spanyol és portugál részről, kétségtelenül egy egész földrészt a keresztény kultúra és hitvilág keretei közé vont be, amit más gyarmatosító hatalmak ilyen radikálisan nem tudtak, de talán nem is akartak elvégezni. Azok már évezredes, szervezett vallási örökséget hordozó területeket gyarmatosítottak (hinduizmus, buddhizmus, muszlim világ).

Ennek az eredménynek sajnos nagyon szomorú árnyoldalai, tragédiái is voltak és maradtak. Része lett ennek az indián őslakosság jelentős elpusztulása és egy egészen új embertípus előállása is, az indián-spanyol keveredés révén (idegenvezetőnk – noha nem indián volt – megjegyezte: erről lehet szép dolgokat olvasniuk, de tudniuk kell, hogy a feleség, család nélkül érkező hódítók évszázados erőszakoskodásainak az eredménye is ez.)

A hódítás nyomában tehát megjelent az egyház, részben papi, főpapi testületben, részben misszionárius csoportjaiban. Egy idő után jelentős távolság képződött a két közösség között. A misszionárius világ volt a néphez közelebb, ez volt érzékenyebb. Így is nagy kérdés volt és maradt, hogy milyen evangéliumot, milyen Jézus-képet vihettek magukkal, hiszen mindez a folyamat néhány évtizeddel a Reformáció előtt kezdődött s történt, Spanyolországot ekkor még nem is érintette a lelki megújulás. Jellemző, hogy kezdetben még az is „teológiai kérdés” volt, hogy vajon emberi, vagy állati faj-e a bennszülött közösség?! Az, hogy a Biblia nem említette őket, az „állati”, az, hogy nevetni is tudtak, vagyis humorérzékük is volt, az „emberi” mellett döntött. A protestáns szakirodalom szépen fogalmazva és a térítés méreteit sem mindenestől csak bírálva, fájdalmasan állapítja meg, hogy bár a Biblia

történeti vonala részben ismertté lett az őslakosok között, de nem az igazi bibliai Jézus-képpel találkozhattak igazán ebben a hódító időben. Nem az irgalmas, a felebarát iránt is elkötelező Jézussal! A bajból még nagyobb baj lett: a kipusztult indián rabszolgamunkások helyébe megindult a tízmilliós nagyságrendű afrikai rabszolgák behurcolása, különösen Brazíliába, jelentősen protestáns országokon át is.

Jóval később, a függetlenné válás után (1820-1830-as évek), sőt a brit hódítások útján is kezdett egyre erőteljesebben megjelenni, beszivárogni, majd teret nyerni a protestáns evangéliumi szolgálat. De Isten a katolikus egyházban is munkálkodott és az indián-ügynek katolikus papi mártírjai is voltak. Ebben a folyamatban a kereskedelem, az ipar, a háborús folyamatok, a kultúrtörekvések, a megszülető iskolarendszer – és benne az egyetemek is – egyre több lehetőséget adtak a protestáns történelmi egyházaknak, az evangéliumi, neoprotestáns egyházaknak a missziói munkára, átlépve a határokat, sőt gyökeret verve katolikus gyülekezetek életébe is. A XIX. század nagy protestáns missziói százada nem felejtette el Dél-Amerikát sem. A szakirodalom öt nagy hullámban jelzi az evangéliumi keresztyénség beszivárgását, betörését a katolikus világba. Az evangelikál és pünkösdi erők különösen a 20. század második felében lettek meghatározóvá. Mi is üdvözölhattük Louis Palaut Balatonszemesen, akit dél-amerikai Billy Grahamként emlegettek. Szolgálatuk stadionok sokaságát töltötte

be Isten Lelke által. Végül karizmatikus lelki folyamatok, szokatlan és nagy eredményeket szülő ébredési hullámverései jelentek meg – ugyancsak stadionokat töltve meg hallgatókkal és megtérőkkel. Ahogyan erről olvastunk, hallottunk s részben láthattunk is most egy-egy pillanatképet, az egész földrészen – különböző intenzitással, számtalan átfedéssel – igen jelentős, egyedülálló reformációs, ébredési folyamat „zajlik”, melyben – bizonyos mértékig és szempontból – mindkét fél: a katolikus és protestáns egyaránt részt vesz. Nem frontális ütközetek feltétlenül, hanem Isten Lelkének mindkét területen munkálkodó ereje végzi ezt. Az evangélium reformációs üzenete most nem első renden dogmatikai kapukon kíván belépni, betörni, hanem átrepülve erős kapukat és falakat, nyitott, éhező és kereső szívek millióit szólította és szólítja meg a másik területen. Lehet, hogy nagy tömegükben esetleg ezek „otthon” is maradnak saját területükön, bizonyágtevő életként. (Argentínában a hivatalos felmérések szerint legalább hatmillió protestáns testvérünk él és munkálkodik.) Ennek a kölcsönös folyamatnak a jegyében vagy ennek gyümölcset

megfogalmazva írnak a hiteles irodalmi anyagokban is az ún. „gospel people” – azaz evangéliumi népről – beszámolóikban.

A vendéglátónk és a vendéglátó gyülekezetek, tehát koreai testvéreink – szintén egyedülálló módon – rendkívül szervezeten, már a harmadik kinti nemzedék hitbéli elkötelezettségét, kulturális, soknyelvű felkészültségét is bevonva, közvetíti a Reformációban nyert igei üzenetet és végzi közéleti szolgálatát is a kapott kötöttséggel és szabadsággal együtt. Így érthető, hogy a Karib-tenger térségében, sok tájékoztató anyagban már több tízmillió protestáns jelenlétről írnak, a múlt század eleji ötvenezres létszámhoz képest.

Most kellene ennek részleteiről szólni igazán, de már több tájékoztatás nem fér el ebben a mostani lapba, kérjük az Urat, hogy szívünkbe és imádságunkba még beleférjenek Dél-Amerikai Testvéreink is.

Az ÚR áldását kérve:

D. Szabó Dániel

.....

Isten asztala

„Messiási szédervacsorán” vettem részt egy pesti, negyedik emeleti panellakásban. Tizenketten ültük körül az asztalt. Legtöbben ott találkoztunk a másikkal először.

Néhány mondat a bemutatkozásokból:

„Ateista voltam. Jézus/Jesua által találtam meg zsidó gyökereimet. Múlt héten Angliában tizenkét szédervacsorát vezettem.” (A házigazda.)

„Ateista vagyok, de volt az életemben egy különleges, megmagyarázhatatlan élmény, azóta elbizonytalanodtam.” (Egy előadóművész.)

„Auschwitzot túlélő nagymamámtól tanultam meg a Miatyánkot. A Zsidók Jézusért csoport szórólapját adták a kezembe Pest belvárosában. Orvos vagyok Németországban, katolikus gyülekezetbe járok.”

„Négyéves voltam, amikor Anyámmal utaztunk egy pesti villamoson. Egy néni rám nézett, és azt mondta: »Milyen szép ez a kislány, kár, hogy zsidó.« Anyám le akart szállni a villamosról, mire én azt mondtam neki: »Anya megvédlek.«”

„Katolikus templomba jártunk. Kamaszként tudtam meg, hogy a családjunk zsidó, és sokan elpusztultak a holokausztban. Azóta nem járok gyülekezetbe. Talán rabbi fog eltemetni.”

„Ateista vagyok, nem olvasok vallásos irodalmat.”

„Hálás vagyok, hogy Isten meggyógyította ateista férjemet.”

A messiáshívő zsidók, hisznek Jézusban, elfogadják messiásnak, megváltónak. A szédervacsora, amely az egyiptomi szabadulásról szól, számukra a jézusi megváltásban teljesedik be. Jézusban hívő zsidók szívesen megosztják hitüket, tapasztalataikat hinni nem tudó társaikkal. Csak ámultam azon, ahogyan Isten asztalt terít ma.

Szeverényi János

Az élet szolgálata

Evangéliumi szövetségünk két támogató tagja, az Om és a Kiáltás az életért Egyesület összefogásában egy mozgó életvédelmi kiállítást rendeztünk be a Bus4Life szolgálat járművén.

A busz november utolsó hetében Ukrajnából érkezett Magyarországra. Legtöbbször nem egyszerű és gyors a határon való átjutás, amit most tüntetések, útlezárások is nehezítettek az ukrán oldalon, ami jelentősen lassította a forgalmat. Végül a busz, mintegy hat órányi várakozást követően, éjfél tájt érkezett meg találkozási pontunkra, egyben szálláshelyünkre – ami egy iskola kollégiumában volt, Baktalórántházán. Kora reggel felépítettük a kiállítást a fedélzeten, majd két napon át ebben a városban, ez követően Nyíregyházán szolgáltunk egy életvédelemmel foglalkozó civil szervezet, a Várva várt Alapítvány szervezésében és munkatársaival.

Baktalórántházán gimnáziumi, középiskolai és szakiskolai osztályok jöttek fel a fedélzetre, Nyíregyházán pedig egy egészségügyi szakközépiskola diákjai. Amikor hallottam, hogy egészségügyiseknek tartunk előadást – amiben a magzatfejlődésről és az életvédelemről is szólnunk – arra gondoltam, hogy talán nehéz lesz nekik újat mondanom ezekben a témakörökben, hiszen a tanulmányaik során biztosan

találkoztak már az ismeretanyag jelentős részével, ezért talán nehéz lesz majd lekötni a figyelmüket egy 45 perces óra keretében. Ráadásul, még egy olyan csoport is érkezett, akik már messze nem középiskolás korúaknak tűntek. Kiderült, hogy már az egészségügyben dolgozó hölgyek érkeztek az iskolába továbbképzésre, és őket is felhozta a tanáruk a buszra. Hála Istennek itt is, és végig, minden osztályban azt tapasztaltam, hogy nagy figyelemmel és érdeklődéssel vettek részt az előadásokon, és nagyon megfogta, elgondolkodtatta őket mindaz, amiről hallottak.

Vácon a tanítóképző főiskola és a piarista gimnázium osztályai látogatták meg életvédelmi kiállításunkat, Gödöllőn középiskolásokkal és szakiskolásokkal voltak óráink.

(Folytatás a következő oldalon.)

(Folytatás az előző oldalról.)

Galgagyörkön, Püspökatvanban és Nagykövácsiban pedig általános iskolák hetedikes és nyolcadikos diákjaival beszélgethettünk.

A buszról az előadás végeztével levonuló osztályok tanáraitól sok pozitív visszajelzést, megerősítést kapunk, akár csak néhány mondatban is biztatnak bennünket, hogy végezzük továbbra is ezt a munkát,

mert nagyon nagy szükség van arra, hogy a diákok halljanak ezekről az életbevágóan fontos témákról, és legyenek olyanok, akik jó irányba segítik, tanácsolják őket. Az egyik szakiskolában dolgozó védőnő, aki az iskola részéről szervezte az alkalmat és végig ott volt a buszon, külön megköszönte, hogy a diákoknak a helyes énképéről, a megfelelő önismeretről, értékes voltukról beszélünk, mert – ahogy mondta – sokuknak nagyon alacsony az önértékelésük, rosszul is teljesítenek, szídják is őket sokszor, és így egy lefelé tartó spirálba kerültek, ahonnan nagyon nehéz visszakapaszkodni, vagy valahonnan erőt meríteni, reményt kapni. A diákok is megerősítették, hogy sokat jelentett számukra, hogy részt vehettek ezeken a különleges órákon. Máshol is

érkezik visszajelzés a diákoktól, leggyakrabban arról, hogy mivel most már tudják, miről van szó, biztosak benne, hogy nem akarnak abortuszt az életükben. Voltak olyan diákok is, akikkel délelőtt az előadáson, majd este, a kollégiumban találkoztunk, és ők is nagyon hálásak voltak azért, hogy eljöttünk hozzájuk és hallhattak mindezekről. Volt aki úgy nyilatkozott, hogy ez volt ebben az évben a legjobb előadás, amit hallott.

Jó megtapasztalni, hogy az Úr előttünk jár, velünk van a szolgálatban és rá bízhatjuk az életünket. Volt olyan helyzet is, hogy több száz kilométerre otthontól elromlott az autóm, illetve az egyik éjszakára még nem volt biztos szállásom, de félre lehetett tennem ezeket a gondokat és szabad lehettem a szolgálatra, mind ezeket az Úr kezére bízva, egy-két testvérnek telefonon megemlítve ezeket a nehézségeket. Láthattam, ahogy a testvérek segítségével és Urunk gondoskodásával ezek a helyzetek sorra, időben megoldást nyertek. Érdemes Benne bízni, Neki szolgálni, Vele élni.

Szeretettel:

Horváth István

Ünnepeljük együtt Isten munkáját a 20 éves Wycliffe Bibliafordítók!

„Isten igéje nincs bilincsbe verve!” (2Tim. 2,9) – Ezzel a bátorítással invitáljuk közös ünneplésre minden testvérünket 2019. február 16-án 10 órától a Kelenföld Montázs Központ Színháztermében. (Budapest XI., Vahot u. 14b, 1. emelet)

Adjunk együtt hálát Isten szavának erőteljes, népeket átformáló és helyreállító munkájáért, amiben immár 20 éve a magyar Wycliffe szolgálatát is használja a világ sok táján; egyúttal járunk közben egy szívvel a munka folytatásáért, Isten vezetéséért!

Az elmúlt két évtized során sok csodát, kihívást és változást éltünk át, de ma is az hajt bennünket, amit Isten a kezdetekkor célként adott elénk: minden emberhez eljusson az Ő Szava anélkül, hogy azt nyelvi, kulturális vagy bármi egyéb akadály leláncolná. A munka máig nem ért véget, hiszen még mindig 1,5 milliárd ember él a földön teljes Biblia nélkül, s ebből 180 millió embertársunk anyanyelvén még el sem kezdődött a fordítás... hozzájuk még soha, egyetlen vers sem szólt Isten Üzenetéből. Vajon milyen feladatot bíz ránk velük kapcsolatban az Atya?

Eddigi munkatársaink odaszánt életének példáján túl köszönet illeti a magyar küldő és támogató gyülekezeteket, egyházakat, partnerszervezeteket, de azokat az egyéni ima- és anyagi támogatókat is, akik hűséggel kísérik munkánkat, sokan már a kezdetektől. Meggyőződésünk, hogy csak így, együtt lehetséges ez a szolgálat, csak így, egységben és engedelmesen végezve a saját részünket, használ minket az Atya arra, hogy szeretet-üzenetével elérjen minden embert, legyen az közvetlen szomszédunk vagy éljen a föld végső határán.

Küldetésünk közös... legyen ünneplésünk is az! Szeretettel várjuk Önt is február 16-án! A részvétel ingyenes, de regisztrációhoz kötött. Több információ és regisztráció: wycliffe.hu

Testvéri szeretettel és megbecsüléssel:

Zentai Zsuzsa

igazgató, Wycliffe Bibliafordítók Egyesülete

Az Aliansz Imahét elé

Kedves Testvéreink! Szeretettel adjuk közre a 2019-es Aliansz Imahét anyagát, mely az „Egység a sokszínűségben” címet viseli. Köszönjük a spanyol és a portugál Evangéliumi Alianszoknak a tematika kidolgozását, Kapocs Mártnak pedig a magyar fordítást! Értékes és elgondolkodtató, imádságainkat inspiráló segítséget kaptunk tőlük közösségi alkalmaink felépítéséhez, vezetéséhez. Hálásak vagyunk ezért.

Kérjük és buzdítjuk testvéreinket arra, hogy országszerte közös imádsággal kezdjék az új esztendő január első teljes hetében, 2019. január 6–13. között!

Nyissuk ki a szívünket Isten előtt igéjének befogadására és a testvéri közösség megtapasztalására. Hívjunk meg magunkhoz más gyülekezeteket és látogassunk el hozzájuk. Éljük meg a testvéri egység örömét! Legyünk nyitottak és kezdeményezők a Krisztusban élők összehozására, éljünk bátran a közös imádság nagyszerű lehetőségével!

Az Aliansz Imahét országos megnyitó alkalmát a *Debrecen-Csapókerti Református Gyülekezetben* (Debrecen, Mátyás király u. 23.) tartjuk 2019. január 6-án, vasárnap 17.00-i kezdettel. Igehirdetőnk *Fekete Károly*, a Tiszántúli Református Egyházkerület püspöke lesz. Szeretettel hívjuk és várjuk ide is a testvéreket!

Január első napjaiban több megkeresés szokott érkezni hozzánk, melyekben arról érdeklődnek: Hol vannak a közelükben Aliansz Imaheti helyszínek? Szeretnénk számukra megfelelő tájékoztatást nyújtani, azonban nem biztos, hogy minden összejövetelről, helyszínről tudomásunk van. Ezért arra kérjük a testvéreket, hogy – lehetőleg 2019. január 3-ig – küldjenek számunkra információkat az Aliansz imahét helyi összejöveteleiről! Az üzenetet az istvan.horvath@om.org e-mailcímre – vagy postán, a Magyar Evangéliumi Szövetség (Aliansz) címére: 1091 Budapest, Kálvin tér 7. – várjuk.

Az Aliansz szervezete és szolgálata – a hagyományos imaheti gyűjtéssel is – a következő számlaszámon támogatható: OTP 11706016-20464132

Szeretettel és tisztelettel, a Magyar Evangéliumi Szövetség (Aliansz) minden munkatársa nevében:

Horváth István főtitkár

Aliansz Imahét – 2019. január 6–13.

Egység a sokszínűségben

Az idei Imahét anyagát a Spanyol és a Portugál Evangéliumi Aliansz állította össze.

Fedezzük fel és ünnepeljük azt, hogy a sokszínűség az egységünket építi

Az evangéliumi keresztyének közössége nagyon gazdag és sokszínű közösség és ez inkább ünneplésre, mint aggodalomra kell, hogy készítsen minket. Az egyik módja sokszínűségünk ünneplésének, sőt annak, hogy még inkább erősítsük a közöttünk megvalósuló egységet, az, hogy csatlakozunk az Evangéliumi Világ Aliansz által tartott Imahéhoz.

Hogyan is tudnánk jobban megünnepelni ezt az egységet, mint úgy, hogy összegyűjünk dicsőíteni, hálát adni, bünt vallani és könyörögni a mi Urunkhoz, Istenünkhöz.

Európában sok gyülekezet ragadja meg azt a lehetőséget, amit ez az imahét kínál és közös imaalkalmakat szerveznek, amire mi is szeretnénk bátorítani. Álljon itt néhány javaslat, amit érdemesnek tartunk szem előtt tartani a szervezéskor:

1. Tegyetek meg minden töleitek telhetőt annak érdekében, hogy MINDEN evangéliumi felekezet kapjon meghívást imaalkalmaitokra. Vannak például cigány gyülekezetek is a környékeken, akiket meghívhatnátok? Azzal, hogy mindenkit meghívotok, a közöttetek megnyilvánuló egységet teszitek gazdagabbá és sokszínűbbé.

2. Az mindig gazdagabbá teszi az eseményt, ha új helyszíneket is bevontok, így fontoljátok meg a kisebb gyülekezetek meglátogatását. Minden hely más és színebbé teszi az egységeket.

3. Gondolkozzatok el azon, hogy hogyan tudnátok egészen gyakorlati módon megjeleníteni az országotokban meglevő hatalmas sokféleséget. Ha ilyenekre is odafigyeltek, azzal meglepő perspektívákkal tudjátok gazdagítani az egységeket.

4. Az általatok szervezett esemény kellőképpen vonzó a fiatalok számára is? Bátorítunk titeket arra, hogy vonjátok be a fiatalokat. Mindenképpen legyenek ott a meghívottak között, de akár bevonhatjátok őket a tervezésbe és az előkészítésbe is. A generációk közötti egység különösen fontos az egyház számára.

5. Az imaalkalom legyen kreatív, releváns és vonzó! Bizonyosodjatok meg róla, hogy az imaalkalom idejének java részét valóban az imádság tegye ki. Az egység legjobban a közös imádságban fejeződik ki.

6. Buzdítunk benneteket arra, hogy törekedjete a nemek közötti egyensúlyra. Vonjatok be vegyesen férfiakat is és nőket is, hogy közösen munkálkodjanak egy olyan program megszervezésén, ami valóban a sokszínűséget ábrázolja ki. Isten alkotta ilyen sokszínűnek ezt a világot és örömét leli abban, amikor az Ő teste ezt egységben kifejezi.

7. Gondoljatok a jövőre! Gondoljatok arra is, hogy ez az esemény mivé nőheti ki magát. Hogyan tudjátok olyan hívogatóvá tenni az ideit alkalmat, hogy a résztvevők jövőre is visszajöjjenek, sőt magukkal hozzák barátaikat is? A szeretet az a kapocs, ami összehozza az egyébként különböző embereket és egységbe kovácsolja őket.

Isten a dicsőítésnek sokféle módjával áldott meg bennünket! Legyen ez az imahét egy alkalom arra, hogy ezt ünnepeljük! Legyen ez az imahét egy új kezdet, amely során láthatóvá tesszük a köztünk lévő egységet lakóközösségeink számára és megmutatjuk a világnak, hogy a sokféleség azt jelenti, hogy egységes testként gazdaggá lettünk Krisztusban.

Azért imádkozom, hogy úgy fedezzük fel a sokféleségben rejlő hatalmas gazdagságot, hogy az sokkal erőteljesebben építse tovább a köztünk levő egységet, mint eddig valaha.

Thomas Bucher

Az Európai Evangéliumi Aliansz főtákará

A spanyol és a portugál Evangéliumi Aliansz bevezetője

Az elmúlt ötven évben a világ akkorát változott, hogy ha ma az ember átrepül a Föld másik felére, akkor furcsán fogja érezni magát, amikor a sok teljesen idegen dolog mellett ugyanazokat a márkákat és franchise-okat fedezi fel, amik a saját hazájában is mindennaposak. Ugyanezt érezzük az egyetemes Egyházzal kapcsolatban is. Hitvallásainkban nagyon sok minden azonos, és ez megeremti az alapját a közöttünk lévő egységnek, de ugyanakkor olyan különbségek is vannak köztünk, amik miatt néha úgy néz ki, mintha nem ugyanahhoz a családnak tartoznánk. Evangéliumi keresztényekként a következő kérdést kell feltennünk magunknak: Ha Isten az Atyánk, a Szentlélek az iránytűnk, a Biblia pedig életünk térképe, akkor miért van közöttünk mégis olyan sok különbség? A válasz több dologtól függ:

1. Az értelmünknek - amivel Isten Igéjét értelmeznünk kell - a végessége.
2. A világlátásunk, melyet az a kultúra határoz meg, amiben élünk és amitől egy bizonyos szemüvegen keresztül olvassuk a Bibliát, még ha ennek nem is vagyunk tudatában.
3. Az a tény, hogy amit ugyanabból a kinyilatkoztatott Igazságból megértettünk, azt sokan sokféleképpen alkalmazzuk.

Spanyolországban élő, nemhívó ismerőseim sokszor megkérdezték tőlem: Hogyan tudjátok megtartani az egységet a hitvallásokban, a látásokban, a dicsőítésben belül megjelenő különböző megnyilvánulási formákban, anélkül, hogy lenne egy Pápátok, valaki, aki vezetne és útbaigazítana benneteket? Hogy lehet az, hogy ha az ember bemegy egy evangéliumi gyülekezetbe Indonéziában, ill. Európában, akkor rengeteg olyan dolgot lát, ami mindkét helyen teljesen ugyanaz?

A válasz a Bibliában rejlik: mindenki, aki hisz Krisztusban, Isten gyermeke. Ugyanaz az Atyánk; ugyanahhoz a családnak tartozunk. A testvérek pedig általában hasonlítanak egymásra.

Közös hitvallásunk a Biblián alapul, ami Isten szava. Mindannyian igyekszünk követni Krisztus és az apostolok példáját, így az életvezetésünk azt a Könyvet tükrözi vissza, amit mindannyian követünk.

Adja Isten, hogy felismerjük az egységünket Krisztusban és ugyanakkor megőrizzük meggazdagító sokszínűségünket, hogy Isten kegyelme is sokszínű legyen és az evangélium fénye szeretett világunk legtávolabbi sarkába is eljusson.

Az egységes imának ebben a most következő hetében látni fogjuk, hogy a sokszínűségben belül hogyan valósul meg az Egység a Krisztus Testében. Az Efezusiakhoz írt levél 4. fejezete alapján meg fogjuk érteni, hogy milyen közös alapon nyugszik a mi Egyházunk. Az Imahét során nyolc igazságot fogunk feleleveníteni, melyek az alapját képezik a Krisztus Egyháznak belül meglévő egységnek:

1. Egység a szeretetben
2. Egység a Lélekben
3. Egység a hitben (hitvallásban)
4. Egység a keresztségben
5. Egység az egy testben
6. Egység a misszióban
7. Egység a látásban
8. Egység Krisztusban...

Hadd diadalmaskodjon az Egység a Sokféleség fölött és legyen nyilvánvaló Isten Egyházában Európában és az egész világon!

Israel Montes

1. NAP – EGYSÉG A SZERETETBEN

Mai szóhasználatunk szerint „szeretni” valakit és „elviselni” valakit: két, egymást kölcsönösen kizáró hozzáállás. Szeretni olyan embert szoktunk, aki jó érzéssel tölt el bennünket. Ha elviselek valakit, azt még/már nem szeretem.

Meglepő módon, Pál apostol arra buzdítja az efezusi keresztényeket, hogy *viseljék el egymást, szeretettel* (Ef 4,2). A szeretet nem csak egy érzelem, a szeretet nem egocentrikus, nem feltételhez kötött. Sőt, ha egy nehéz természetű embert hosszú időn keresztül elviselek azért, mert elköteleztem magam mellette, az pont, hogy a tiszta, krisztusi szeretet kifejeződése lehet. Nem mondok le valakiról csak azért, mert önfejű vagy rossz ember. C. S. Lewis ezt így fogalmazta meg: „A szeretet nem érzelem, hanem elsősorban akarat, amivel az ember a másik ember javát akarja, és pedig teljes erejéből.”

Ma a „szeretet” szót olyan értelemben használjuk, ami nélkülöz mindenféle erkölcsi értékítéletet. Eszerint a gondolkodás szerint: ha én nem akarom támogatni azt a bűnt, amiben valaki más elmerült, akkor „intoleráns” vagyok vele szemben, vagyis nem szeretem.

De Pál arra buzdítja az efézusi hívőket, hogy *az igazsághoz ragaszkodva növekedjenek fel szeretetben* (Ef 4,15). Tehát nem próbál meg félretolni vagy relativizálni világos doktrinális vagy etikai definíciókat. És ha azt nevezem „szeretet”-nek, hogy nem merek tisztán és egyenesen kiállni a saját értékrendszerem mellett egy másik ember előtt, aki bűnben él, akkor ez arról tanúskodik, hogy valójában talán nagyobb „szeretet” -tel fordulok a saját érzéseim felé, mint annak a másik embernek a valódi érdekei felé.

A Lélekben való egység (Ef 4,3) egy dicsőséges ajándék, amivel Isten minden Krisztus-tanítványt egyszer s mindenkorra megajándékozott. A hitben való egység (13. v.) viszont egy olyan cél, amiért buzgón és kitartóan kell küzdenünk, akkor is, amikor a másik szokásai, vagy szavai kiakasztanak. A test növekedése (16. v.) – minden egyes részében – egy olyan cél, amiért Krisztus az életét adta (vö. Ef 5,25–27).

Alan Pallister

Hálaadás:

- Hálát adunk Jézus áldozatáért a kereszten, és megváltásunkért, ami Jézus áldozatáért ingyen a miénk, a saját cselekedeteinktől és erőfeszítéseinktől teljesen függetlenül.
- Hálát adunk azért a tényért, hogy a Krisztus Egyháza a világ legkülönbözőbb pontjain és kultúráiban ugyanazért az egy közös célért létezik: hogy hirdesse a megváltást Jézusban.
- Hálát adunk a testvéri közösségért, ami összeköt bennünket bármilyen háttérből érkező testvérünkkel.

Bűnvallás:

- Bocsásd meg nekünk, hogy engedtük, hogy a szociális, faji és felekezeti határok megakadályozzanak bennünket abban, hogy értékeljük és szeressük testvéreinket, akiket Krisztus az ő vére árán váltott meg.

Kéréseink:

• Segítsd, Urunk, gyülekezeteidet, hogy értékeljék jobban az evangélium alapvető igazságait és hogy ne engedjék, hogy másodlagos kérdések elválasszák őket, sőt add, hogy még akár azt is felismerjék, hogy ezek a különbségek pozitívak is lehetnek. (Itt gondoljatok egy olyan, közeletekben élő evangéliumi gyülekezetre, akik egy másik felekezethez tartoznak és/vagy akikhez nem annyira kapcsolódtok.) Segítsd, Urunk, az X.Y. gyülekezetet, pásztorával/ vezetőjével együtt, hogy növekedjen Benne és teljesítse azt a küldetést, amit Te rábízál!

2. NAP – EGYSÉG A LÉLEKBEN

A korinthusi gyülekezetben valami egészen furcsa dolog történt: bár meggazdagodtak ismeretben és kegyelmi ajándékokban, mégis a tagjai - egy szomorú szakadási folyamat során - lassacskán eltávolodtak egymástól. Ennek eredményeképpen négy vezető köré formálódó négy különböző csoportra szakadtak (vö.: 1Kor 4-17). Amikor Pál évekkel később egy másik gyülekezetnek írt, akkor arra hívta fel a figyelmüket, hogy mindenképpen igyekezzenek megtartani a Lélek egységét, a béke kötelékével, de Korinthusban az egység odaveszett, így nem volt többé békesség. Egy Úr helyett négy „úr”-nak szolgáltak; egy test helyett négy kis „test”-ben éltek (vö.: Ef 4,1–6).

Pál úgy kezelte ezt a sajnálatra méltó helyzetet, hogy arról tanította a korinthusi keresztyényeket, hogy lássák meg az egyházban, mint Krisztus testében rejlő hatalmas erőt, melynek minden hívő a tagja, és amelynek a feje Krisztus. Ebben a testben minden egyes testrész értékes, nemzetiségétől, szociális helyzetétől vagy lelki ajándékaitól függetlenül, és mindegyik tag ugyanúgy válik ennek a testnek részévé: a Szentlélek megújítása által. Krisztusnak az egész test működésében kulcsfontosságú szerepe van, mert Ő az, aki az ajándékokat kiosztja és aki az egész test működését összefogja. Mindazonáltal, a Lélekkel együtt kell működnünk, belőle kell „innunk” (vö.: 1Kor 12,4–31). És itt csúsztak félre a korinthusiak...

Nem elég megújulnunk a Szentlélek által: Benne kell járnunk (Gal 5,25), be kell, hogy legyünk töltve Általa (Ef 5,18–21) és teremnünk kell az Ő „gyümölcsseit”, hiszen ezek nagyon fontosak a hívők egységéhez: szeretet, békesség és jóság, a „test cselekedeteit” viszont (úgy, mint ellenségeskedés, harag és széthúzás) kerülnünk kell, hiszen ezek erőteljesen rombolják ezt az egységet (vö.: Gal 5,16–23).

Csak így fogjuk tudni betölteni Jézus vágát: „hogy mindnyájan egyek legyenek úgy, ahogyan Te, Atyám, énbennem, és én tebenned, hogy ők is bennünk legyenek, hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél el engem (Jn 17,21).

João Filipe Silva

Hálaadás:

- Hálát adunk azért, mert kegyelmedből üdvösségünk van és a Szentlélek megújító munkája által a Krisztus testének részévé váltunk.
- Hálát adunk azokért az ajándékokért, amiket a Szentlélektől kaptunk, az egyház építésére.

Bűnvallás:

- Bocsásd meg, kérünk a „testnek” minden egyes „cselekedetét”, amiben vétkesek vagyunk, amikkel romboltuk a Lélek egységét.

Kéréseink:

- Segíts minket abban, hogy lelkesen fejlesszük magunkban tovább a Lélek ajándékait.

- Segíts nekünk, hogy Lélekben járjunk, be legyünk töltve Vele, az előtted való dicséret és hálaadás töltse be az életünket, a testvéreinkkel pedig egymás iránti kölcsönös alázatban éljünk, hitben (Ef 5,18-21).
- Segíts, hogy egyek legyünk Vele és testvéreinkkel, Fiad akarata szerint, hogy ez odavonzza Hozzá az elveszetteket.

3. NAP – EGYSÉG A HITBEN (HITVALLÁSBAN)

András egy napon arra ébredt, hogy van egy-két aggasztó tünete. Ezt megbeszélte egy-két barátjával és kiderült, hogy nekik is ugyanolyan tünetek vannak. Elmentek hát az orvoshoz. Ez az orvos már sok ilyen beteget kezel, így hát pontosan tudta, mi a teendő. A történet akkor vett meglepő fordulatot, amikor András és barátai elkezdtek azon vitatkozni, hogy mi is lenne a legmegfelelőbb gyógyszer, ill. gyógymód a számukra. A vita során annyira elragadta őket a hev, hogy teljesen megfélemltek arról, hogy az, aki valóban meg tudná őket gyógyítani betegségükből, ott áll az orruk előtt.

Az Efezus 4-ben a Jézus követői közötti egységről olvasunk. Ennek az egységnek egyik aspektusa a hit. De mi ez az „egy” hit? Azt hiszem, erre a választ a szerző a 13. versben adja meg: „míg eljutunk mindnyájan a hitnek és az Isten Fia megismerésének egységére, a felnőttkorra, a Krisztus teljességét elérő nagykorúságra”. A hitben való valódi egység Jézus személyében van. A hitben való egység Istenben van, akibe a hitünket vetjük. Akármilyen sok fontos hitvallás is létezik, azt hiszem, mindannyian egyetértünk abban, hogy amikor Jézusban találkozunk, akkor mindegyikünknek sikerül megélnie az egységet. Amikor abban az Istenben találkozunk, aki emberré lett, hogy szóljon hozzánk (egészen addig, hogy kinyilatkoztatásainak továbbadását egy emberek által írt könyvre – a Bibliára – bízta), akkor elfogadhatjuk a kihívást az egységre. Ha Isten egyé vált velünk, akkor mi is egyé válhatunk másokkal. Bármennyire is fontosak a gyógyszerek és bármennyire is fontos a pihenés, mégiscsak alapvetően orvosra van szükségünk. Ugyanígy az a kihívás áll előttünk, hogy a hitünket egyedül arra alapozzuk, akire valóban szükségünk van: magára Istenre.

Pál így folytatja: „hogy többé ne legyünk kiskorúak, akik mindenféle tanítás szelében ide-oda hányódnak és sodródnak az emberek csalásától, tévútra csábító ravaszagtól; hanem az igazsághoz ragaszkodva növekedjünk fel szeretetben mindenestől őhozzá, aki a fej, a Krisztus, akiből az egész test egybeilleszkedik és összekapcsolódik a különféle ízületek segítségével úgy, hogy minden egyes tagja erejéhez mérten, közösen munkálja a test növekedését, hogy épüljön szeretetben.” (Ef 4,14-16).

Az a kihívás áll előttünk, hogy vizsgáljuk meg, mibe vetjük a hitünket: Istenbe, vagy olyan tanításokba, melyek – legyenek bármennyire is fontosak – nem érnek fel Istennel?

Pedro Wagner

Hálaadás:

- Köszönjük, hogy olyan hitre hívsz, aminek egyedül Te vagy a középpontjában.
- Hálát adunk, hogy nincs senki másban üdvösség, csakis egyedül a te Fiadban, Jézusban.
- Hálát adunk, mert olyan Megváltónk van, aki növekedésre hív minket és arra, hogy az Ő képére formálódjunk.

Bűnvallás:

- Kérünk, bocsásd meg, hogy jobban bízunk bizonyos tanításokban, mint Benned, és hogy megfélemlkezünk arról, hogy Te vagy a mi egyedüli Megváltónk. (Javaslat: gondoldj olyan tanításokra, amit pl. egy beszélgetésben biztosan megvédenél és vizsgáld meg, hogy a hited nem alapul-e jobban ezeknek a tanításoknak az igazságán, mint Istenen.)

Kéréseink:

- Kérünk, adj nekünk bátorságot, hogy felmagasztaljunk Téged, mindenek fölé.
- Kérünk, segíts, hogy olyan emberek legyünk, akiknek a Jézus Krisztusba vetett hite jól megalapozott.

4. NAP – EGYSÉG A KERESZTSEGBEN

Fantasztikus abba belegondolni, hogy – különbözőségeink ellenére – ha bármilyen evangéliumi gyülekezetet meglátogatunk és az „Úr” szót halljuk, akkor mindannyian pontosan ugyanarról a Személyről (Jézus Krisztusról) beszélünk és mindannyian pontosan ugyanúgy tekintünk magunkra (mint az Ő szolgálóira). És pontosan ez az „Úr” kifejezés az, amit Pál apostol használ, amire a keresztségben megvalósuló egységünket alapozhatjuk. John Stott szavaival: „egyetlen remény, egyetlen hit és egyetlen keresztség kapcsolódik keresztény elhívásunkhoz, mert csak egy „Úr” van”.

Egyszerű lenne arra a következtetésre jutni, hogy Pálnak soha nem fordult meg a fejében az, hogy az egyház jövőjében a keresztségnek különböző formái fognak megjelenni. De nagyon fontos megfigyelni, hogy Pál itt nem a keresztség formájáról beszélt, amikor azt mondta, hogy csak egy keresztség van. Az apostol úgy beszél a keresztségről, mint „egy hit” -nek és „egy Úr” -nak a nyilvános megvallásáról, vagyis mint a hívőnek a Krisztusba való beavatásáról, valamint mint a hívőnek a Krisztus testébe (az egyházba) való beavatásáról.

A keresztség, amiben részesültünk amikor kinyilvánítottuk az ugyanabba az Úrba vetett ugyanolyan hitünket, egyenrangúvá tesz valamennyiünket. Ebben nincs különbség zsidó és görög, szolga és szabad, vagy férfi és nő között (vö.: Gal 3,26-28). De ez nem azt jelenti, hogy nincs különbség köztünk semmiben: férfiak és nők, különösen, ha különböző kultúrákból (de gyakran még ha ugyanabból a kultúrából is) jönnek, továbbra is különbözni fognak egymástól.

Ezek a különbségek azonban nem teszik semmissé azt a tényt, hogy mindannyian ugyanúgy kegyelemből váltattunk meg, az ugyanabba az Úrba vetett ugyanolyan hitünkön keresztül – és ezt a tényt a keresztségnek ugyanabban a jelképében vallottuk meg.

Rodolpho Lima

Hálaadás:

- Köszönjük, Urunk, hogy adtál egy külső jelképet, amin keresztül kifejezhetjük azt, amit bennünk elvégeztél.
- Köszönjük, Urunk, hogy a megváltásban egyenlőségre hívtál el minket, nem pedig arra, hogy büszkéek legyünk, hogy másoknál többek vagyunk, sem pedig arra, hogy elégedetlenek legyünk és olyanok akarjunk lenni, mint mások.
- Köszönjük, Urunk, azt az örömet, amit megtapasztalhattunk, amikor nyilvánosan megvallottuk a hitüket.

Bűnvallás:

- Kérünk, bocsásd meg, Urunk, hogy néha több figyelmet fordítottunk azokra a szimbólumokra, amiket a kultúránkból vettünk át, mint arra a szimbólumra, amit Te adtál nekünk: a keresztségre.

Kéréseink:

- Urunk, kérünk add, hogy túl tudjunk látni felekezeti és teológiai különbségeinken, add, hogy testvérnek lássuk azokat, akik ugyanúgy Veled azonosítják magukat, mint mi.
- Urunk, kérünk, használj minden egyes hitvalló keresztelést, amit megtartunk, arra, hogy azon keresztül is azt az igazságot hirdessük, hogy mi mindnyájan egy testhez tartozunk és hogy érdemes a Te uralmad alatt élni.

5. NAP – EGYSÉG AZ EGY TESTBEN

Egy sokak által jól ismert viccben a test különböző részei azon vitatkoznak, hogy ki a legfontosabb. Végül az a testrész, amelyik a legjelentéktelenebbnek tűnt, bebizonyítja, hogy tulajdonképpen mindegyikük függ a többiektől. Bár mindegyikük betölti a saját szerepét, de ha valamelyik beteg lesz, vagy nem működik, akkor annak az egész test kárát látja és nem képes ellátni a feladatát. A Krisztus teste ugyanígy van ezzel.

Az 1Korinthus 12,12-31-ben Pál ezt nagyon érzékletesen írja le: mindannyian különbözőek vagyunk, de mindannyian ugyanannak a testnek vagyunk a részei. Különböző személyiségbeli tulajdonságaink vannak és különböző feladatokat látunk el, de Krisztusban egyek vagyunk. Isten csodálatos teremtmény, aki olyan, különleges személyiséggel látott el minket, amit mások kiegészítenek. Ebből következik, hogy

mindannyiunkra szükség van ahhoz, hogy a Krisztus teste megfelelően tudjon működni és hogy a terve megvalósuljon (Róm 12,3-5). Pál azt mondja, hogy szükségünk van egymásra, függetlenül attól, hogy lábak, kezek, fülek vagy szemek vagyunk. Ha valaki nagyon ügyetlen, azt szoktuk mondani rá, hogy kétbalkezes. Isten nem akarja, hogy az Ő teste kétbalkezes legyen, ezért ellátja tanárokkal, művészekkel, zenészekkel, idealistákkal, pragmatistákkal... stb. Minden ajándékra, minden személyiségre, minden szenvedélyre szükség van és mindegyik a többiekkel együttműködve dolgozik a közös cél megvalósulásáért. És mindannyian úgy tudunk csak működni, hogy közvetlen összeköttetésben vagyunk a fővel, aki a Krisztus, aki egyesít és vezet bennünket (Kol 2,18; Ef 4,15-16).

De az, hogy egy test vagyunk, többet jelent annál, mint hogy egyszerűen csak együtt dolgozunk: ez arra is hatással van, hogy milyen kapcsolatban kell, hogy legyünk a testvéreinkkel. Egy testet nem lehet részekre szabdalni; egy testnek gondot kell viselni saját magára és minden egyes testrészére. Ha az egyik testrésznek fáj valami, vagy éppen örül valaminek, akkor ezt az egész test átérzi vele együtt. Tanítjuk egymást és segítjük egymást, hogy együtt tudjunk növekedni a szeretetben (Ef 4,16).

A U2-t idézve: „Egyek vagyunk, de nem ugyanazok. Egymást hordozzuk.” (We are one, but we are not the same. We carry each other.) Isten segítsen minket abban, hogy egyek legyünk és ünnepeljük a különbözőségeinket, az Ő dicsőségére.

Miriam Borham

Hálaadás:

- Köszönjük, Urunk, azt a hatalmas Testet, ami kiterjed az egész világra; köszönjük a saját jellegzetességeinket és a különböző ajándékokat, amiket nekünk adtál, mert ezekkel hozzá tudunk járulni egyházad növekedéséhez és dicsőséges evangéliumod terjedéséhez.
- Öröm látni, hogy hogyan munkálkods a te testedben és a te testeden keresztül. Dicsőítünk téged és Urunkként tekintünk Rád. Hálásak vagyunk azért, hogy ilyen türelmes Urunk van.

Bűnvallás:

- Oly sokszor igyekszünk úgy alakítani a dolgokat, hogy azok illeszkedjenek ahhoz, amit megértettünk a minket körülvevő világból... Most azt kérjük, Istenünk, hogy a Te tested olyanná formálódjon, amilyennek Te szeretnéd látni.

Könyörgés:

- Segíts nekünk, hogy mindegyikünk használja az ajándékait és talentumait. Add, hogy tudjuk, hogy hogyan használjuk a különbözőségeinket arra, hogy gazdagabbá tegyük velük a Krisztus testét, ahelyett, hogy rombolnánk azt.
- Add, hogy a te egyházad jól működjön! És hadd hozzon ez dicsőséget a főre: Krisztusra!

6. NAP – EGYSÉG A MISSZIÓBAN

Az Efezus 4,1-ben, majd a 4,4-ben arról az elhívásról, vagy misszióról olvasunk, amire elhívtunk, mindazokkal együtt, akik osztoznak reménységünkben. Vagyis minden hívő megkapta a kiengesztelés szolgálatát, ami által, Krisztus nevének nagyköveteiként, meg kell győznünk az embereket, hogy engesztelődjenek ki Istennel (2Kor 5,18-20).

Bármilyen közös misszióhoz szükség van egy egységes csapatra, akik a legnagyobb összhangban és rendben dolgoznak együtt. Gondoljunk csak egy orvosi csapatra, akik egy komoly műtétre készülnek. Az a küldetésük, hogy megmentsenek egy életet és ehhez szükség van általában egy sebészre, jónéhány asszisztensre, valakire, aki gondoskodik az orvosi felszerelésről, egy aneszteziológusra, egy helyettes-aneszteziológusra és egy nővérre. Ennek a csapatnak minden tagja egységben és egymással összhangban fog dolgozni, minden egyes tag a maga szerepében, egészen addig, amíg az operáció le nem zajlik.

Mi történne, ha az orvosi csapat a műtét kellős közepén egyszer csak elkezdene azon vitatkozni, hogy most akkor melyik protokoll szerint is haladjanak tovább? Ha órák telnének el így, miközben nem közelednének egymáshoz az álláspontok? Vagy mi történne, ha emiatt a vitatkozás miatt a felszerelésért felelős ember a saját munkáját nem végezné elég körültekintően? Vagy ha a sebész műtét közben úgy döntene, hogy ő most elmegy? Ha ezek közül bármelyik megtörténne egy nagy figyelmet igénylő operáció alatt, akkor ebbe a beteg akár bele is halhatna, és az orvosi csapatot vonnák felelősségre. Sajnálatos módon ahelyett, hogy egy nagyobb csapat részének tekintenénk magunkat, akik egy közös ügyért küzdenek, hogy tanítványokká tegyenek másokat, mi keresztények sokszor egymásnak esünk és megtörfjük az egységet, mert nem fogadjuk el azt a sokszínűséget, ami köztünk van. Ahogy Marcos Vidal, a zeneszerző megfogalmazta: „vannak, akik hisznek a próféciaikban, míg mások nem; vannak, akik a hitet hirdetik, míg mások a szeretetet; vannak, akik nyelveken szólnak, míg mások az erényeikkel dicsekednek; mindeközben pedig a világ anélkül pusztul el, hogy látta volna a világosságot.” Abban, hogy Isten missziója megvalósuljon, nem vagyunk nélkülözhetetlenek, Isten mégis abban a kiváltságban részesített bennünket, és azt a parancsot adta nekünk, hogy legyünk ennek a missziónak a részesei. A János 17,18-ban Jézus ezt mondja: „Ahogyan engem elküldtél a világba, én is elküldtem őket a világba”. Minden kereszténynek van küldetése: azért küzdjön, hogy az emberek higgyenek Jézus Krisztusban és ez által a hit által életük legyen az Ő nevében. Ez a küldetés kötelező érvényű, transzcendens és Isten népének minden egyes tagjára vonatkozik. Az egység Isten népén belül nem opcionális, vagy alternatív. Az elveszetteket el kell érniük. A Sátán pedig mindig azon igyekszik, hogy elpusztítsa azt az egységet, amire Jézus vágyik: hogy a hívők egyek legyenek, ahogyan Ő is egy az Atyával (János 17,21).

Bárcsak félretennének felekezeti különbözőségeinket, egymástól eltérő véleményeinket és szokásainkat! Bárcsak egységben válaszolnánk elhívásunkra, hogy mint

Egyház, betöltsük küldetésünket: hogy a megváltás és a Jézus Krisztusban rejlő örök élet Örömhírét elvigyük az elveszetteknek!

Natanael Montes

Hálaadás:

- Köszönjük, Urunk, hogy abban a megtiszteltetésben részesítesz minket, hogy a világon a legjobb társaságban dolgozhatunk. Köszönjük elhívásodat, tanításodat és bátorításodat a szükség idején.

Bűnvallás:

- Bánjuk, hogy nem tettük meg a magunk részét és így nem valósítottuk meg hűségesen azt az elhívást, amit ránk bízál.

Könyörgés:

- Kérünk, segíts letenni azt, „ami a miénk” és helyette inkább az egyetemes egyház javát szolgálni. Segíts nekünk azzá az egységes egyházzá lenni a misszióban, amit Te elterveztél a számunkra.

7. NAP – EGYSÉG A LÁTÁSBAN

Számos keresztény szervezet és gyülekezet a sikeres működéshez vezető út első lépéseként a látás megfogalmazását határozta meg. Gyakran ez a lépés nagy nehézségekbe ütközik, az érintett emberek közötti véleménykülönbségek miatt. Pál meg látása arról, hogy mit jelent látásban egységesnek lenni (az efezusiakhoz írt levél 4. fejezetében) arra a buzdítására épül, hogy éljünk a Jézus Krisztusban elnyert elhíváshoz méltón (1. vers) és alapvetően három aspektusa van:

Először is (1-2. v.), a látásunknak a szívünket kell megcéloznia; azt, amilyennek lennünk kell. Pál arra bátorít bennünket, hogy fordítsunk gondot a személyiségünk fejlesztésére, különös tekintettel a Krisztus testén belüli közösség megéléséhez szükséges jellemvonásokra: alázatosság, szelídség, türelem és béketűrés.

Másodszor (7-16. v.), a látásunknak a kezünket kell megcéloznia; azt, ahogy tenünk kell a dolgokat. Pál itt kifejezetten arra buzdít bennünket, hogy használjuk azokat az ajándékokat, amiket kaptunk. A Krisztusban kapott elhívás szolgálatban megnyilvánuló cselekedetekre indít és arra, hogy építsük föl a Krisztus testét, hogy eljussunk a Krisztus teljességét elérő nagykorúságra (13. v.).

Harmadszor (17-29. v.), a látásunknak az elménket kell megcéloznia; azt, ahogyan gondolkoznunk kell. Pál ragaszkodik ahhoz, hogy azok szerint a tanítások szerint kell élnünk, amiket megkaptunk; a gyümölcs onnan látszik, hogy az elménk megújult, sőt az egész énünk is megújult és ez megváltozott viselkedésben nyilvánul meg.

A világ megítélése szerint Pál életét akár kudarcnak is mondhatnánk, hiszen a levél megírásakor börtönben van, következképp, a kérelmei hatástalanok.

Ugyanezt a saját életünkről és gyülekezeteinkről is elmondhatnánk. Az ígéret mégis az, hogy ha a Krisztus testén belül egységes a látásunk és közösen figyelmet fordítunk a szívünkre, a kezünkre és az elménkre, akkor fel fogunk növekedni „szeretemben mindenestől őhozzá, aki a fej, a Krisztus” (15. v.), a teljes „nagykorúságra” (13. v.). Ennél nincs nagyobb siker. Ennél nincs nagyobb jutalom.

Edith Vilamajó

Hálaadás:

- Hálát adunk azért az ígéretedért, hogy ha egyházként a látás és a növekedés terén egységben élünk, akkor annak csodálatos jutalma lesz.

Bűnvallás:

- Magunktól nincs látásunk, Urunk. Folyamatosan szükségünk van a jelenlétedre.
- Bocsásd meg nekünk, szeretett Atyánk, azt, amikor nem úgy látunk, ahogyan Te látsz, amikor nem úgy szeretünk, ahogyan Te szeretsz, amikor nem úgy érzünk, ahogyan Te érzel.

Könyörgés:

- Kérünk, állítsd helyre a szívünket és segíts nekünk, hogy jól tudjuk gondját viselni a személyiségünknek, hogy méltóképpen tudjuk betölteni a Krisztus testén belüli szerepünket. Adj nekünk több alázatot, türelmet és toleranciát egymás iránt.
- Kérünk, segíts, hogy helyesen tudjunk az ajándékainkra tekinteni és így jobban tudjunk Téged szolgálni.
- Kérünk, segíts nekünk úgy gondolkodni, ahogy Te, hogy helyes képünk legyen Rólad, a te országodról, magunkról, az emberiségről és az ebben a világban betöltendő küldetésünkről.

8. NAP – EGYSÉG KRISZTUSBAN

Az első hitvallás, ami még a korai egyházból fakadt föl, egy rövid mondatból áll: „Jézus Krisztus Úr” (Fil 2,11). Pál úgy látta, hogy Isten akarata szerint el fog jönni egy nap, amikor az egész emberiség ajkáról fel fog hangzani ez a hitvallás. Egyedül egy Úr van: Jézus Krisztus, a Megváltó. Egyetlen Úr uralkodik az egyház fölött és minden hívő ugyanannak az Úrnak az irányítása alatt és ugyanannak az Úrnak a szolgálatában áll.

„De nem értük könyörgök csupán, hanem azokért is, akik az ő szavukra hisznek énbenem; hogy mindnyájan egyek legyenek úgy, ahogyan te, Atyám, énbenem, és én tebenned, hogy ők is bennünk legyenek, hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél el engem.” (János 17, 20-21)

Ez a legmegindítóbb imádsága Tanítónknak, ami feltárja előttünk szívének legrejtettebb zugait. Az oltáron nyugvó áldozatként, utolsó perceiben a Megváltó nemcsak saját népe megmenekülését kívánja, hanem azért jár közben, hogy mindazok, akik megmenekültek, egységben legyenek.

Az egység annyira közel állt Megváltónk szívéhez ekkora nagy szenvedés idején, hogy nekünk is felbecsülhetetlen értékűnek kell tekintenünk. Az egység nem automatikus, meg kell dolgoznunk érte és nem könnyű megvalósítani. Az egység eléréséhez tudatosságra, komoly erőfeszítésre és érettségre van szükség.

Istenünk azt akarja, hogy minden bárány egyetlen nyájhoz tartozzon, aminek Ő a Pásztor. Mindazoknak, akik megelevenítették a Szentlélek által és életre szóló szövetségre léptek az Úrral, az egységet kell építeniük. A Krisztus szeretete szorongat bennünket, hogy testvérünket ne idegennek tekintsük, hanem a szentek polgártársának.

Azon kell munkálkodnunk, hogy a köztünk megvalósuló egység azon a szereteten alapuljon, amiről az Úr Jézus elrendelte, hogy legyen meg köztünk, vagyis tegyünk meg minden tőlünk telhetőt, hogy úgy szeressük a másikat, ahogy Jézus szeretett minket. Krisztus imádkozik Egyháza egységéért, hogy minden szent eljusson az Őbenne való élet egységére. Úgy legyen!

Manuel Díaz

Hálaadás:

- Atyánk, hálát adunk a te fiadért, Jézus Krisztusért.
- Köszönjük, hogy Jézus az a személy, aki mindig is a leginkább a szíven viselte és most is a szíven viseli az egyházon belüli egységet. Bízunk az Ő örökkévaló tervében és hálásak vagyunk munkájáért.

Bűnvallás:

- Meg akarjuk vallani, hogy nem mindig élünk abban a meggyőződésben, hogy te vagy az Úr életünk minden területének. Segíts, hogy vágyjunk arra, hogy valóban Te legyél az Úr.

Könyörgés:

- Könyörgünk, hogy a te egyházad, szerte a világon, ismerje fel azt a valóságos egységet, ami a mi Urunkban és Megváltónkban, Jézus Krisztusban van.
- Add, hogy ne feledjük: a sokszínűségünk ellenére egyek vagyunk és hadd lássa ezt meg a világ.

Randevú egy életen át
Házasság hete
2019. február 10–17.

A házasság hete arcai 2019-ben
dr. Gorove László mentőorvos
és felesége, Gorove Krisztina

**GLS NEMZETKÖZI
VEZETŐI KONFERENCIA**

2019. március 29–30. | glshungary.org

MINDENKI

formál.

20
19

JÚNIUS 1.
PROGRAMKEZDÉS: 16.00

**EZ AZ NAP!
2019**

„ÉN VAGYOK AZ ÚT, AZ IGAZSÁG ÁS AZ ÉLET.”
JÁNOS 14:6

AZ IGAZSÁG

2019-ben a 13.

BalatonNET

az Aliansz szervezésében

2019. augusztus 21–25.

Balatonszemes

www.balatonnet.hu